

ставянето на горната Неофитова бѣлѣжка съ слѣднитѣ интересни редове, загадката още повече се разведрява: *Tornobimetropolita, unus de tribus est: qui a Byzantina Ecclesia separatisunt iurisdictioni tamen eius subiecti* (въпроса е за двѣтѣ останали: Охридска и Ипекска), *Vocatur δ τοῦ νόβυ Μετροπολίτης, καὶ ἐξαρχὼ νόσης βυλγαρίας, idem Patriarcha nominatur Episcopatus habet tres, et ecclesias sexcentas.* А terzo Epistole adiectum erat, (въ Martinus Crusius, Turco-graecia, 1584, p. 339).

Слѣди отъ това, че Сливенъ се е намиралъ подъ Търновската екзархия, вѣроятно съ архиепископийски тукъ намѣстникъ, се намиратъ и въ народнитѣ ни пѣсни, дѣто се пѣе за „Сливенски владика:“

Прочулъ сж ѝ Найдень граматикъ,
 Чи знай многу да чите,
 Да чите ошти да пиши,
 Утѣ влждикѣтѣж по-многу,
 Утѣ Сливненскѣтѣж влждика. . .

Тая пѣсенъ е стара и по произносъ е близка на Сливенското нарѣчие. (Записана е въ Добричко, ср. *Илиевъ*, Сб. Нар. ум. 264).

Сливенъ за последенъ пѣтъ, бидейки подъ Търновската екзархия следъ падането ни подъ турцитѣ, се е прѣдставлявалъ отъ Търновския екзархъ или „митрополитъ“, вѣнъ отъ границитѣ на България, а именно въ Италия, на бѣлѣжития тамъ съборъ за сближаване на източно-православната църква съ западно-католическата. На тоя съборъ сж присѣтствували сжщо и Анхиалскиятъ и Софийски митрополити. Русия се е прѣдставлявала отъ *Исидоръ*, който билъ по произходъ българинъ, родомъ вѣроятно отъ Солунъ. Съборътъ е станалъ въ 1438—39 г.¹⁾

Подъ което и духовно вѣдомство да е билъ Сливенъ, сливенци не сж запомнили въ града си свещеникъ — грѣкъ или такъвъ отъ друга народностъ. Сливенската грѣкоман-

Кюстендилския митрополитъ и Скопския, спечелена на басъ отъ последния. Важното е, обаче, че не само Казанлъкъ, Ст. Загора, Шипка, заедно съ селата имъ, сж принадлежели на Търновската митрополия, но още и Чирпанъ, Нова-Загора и Сливенския кварталъ, основанъ като отдѣлно заселище, *Клуцохоръ*. Централниятъ Сливенъ, заедно съ Ново-село, биги подъ Одринския митрополитъ. Търновскиятъ митрополитъ, като екзархъ на „цѣла България“, е владѣялъ Търновската, Червенската (Русенската), Прѣславската (Шуменската), Ловченската и Врачанската епархии — които по размѣри отговарятъ на Шишмановото царство. с. Нейково влизало прямо подъ Търновската митрополия, а Котелъ, Ичера, Градецъ, Катунца и Медвенъ — подъ Прѣславския епископъ, съ резиденция въ Шуменъ, подчиненъ на Търновския митрополитъ, но отпослѣ обявенъ за самостоенъ.

¹⁾ Исидоръ е обявилъ унията въ Кремлинъ, като митрополитъ на всички Руси, но билъ ослѣпенъ отъ великия князь Василий II и затворенъ въ мнѣнастиръ, отгдѣто избѣгва въ Цариградъ, а умира въ Римъ, слѣдъ падането на Цариградъ (1453 г.).